

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ОТ ОТВЪДНОТО

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

Ужасяващи и съвършено необясними промени сполетяха най-добрия ми приятел Крофърд Тилингаст, когато за последно бях видял преди два месеца и половина. В онзи злополучен ден отидох при него и той ми разказа за насоката, в която се развиват изследванията му в областта на физиката и метафизиката; когато в отговор на това чу от моя страна пропити с тревога, загриженост и даже страх възражения, в пристъп на дива ярост ме изблъска от лабораторията, заявявайки, че занапред прекратява всякакви контакти с мен. Оттогава насетне единственото, което знаех за него, беше, че по цели дни и нощи не излиза от заключената си мансарда (превърната от него в лаборатория), където непрестанно се занимава с онази дяволска електрическа машина, почти не се храни и е прогонил цялата си прислуга.

Когато го зърнах отново — само след някакви си десет седмици, — не можах да повярвам на очите си. Останах поразен как за един толкова кратък период човек би могъл до такава степен да се преобрази и — съжалявам за неволния каламбур — буквално да се обезобрази. Честно казано, не е никак приятно да видиш как един доскоро съвсем здрав и добре сложен млад мъж изведнъж се е стопил, увисналата му кожа е придобила сивкаво-жълтеникав цвят, очите му са хлътнали навътре, а зениците му неестествено са се разширили и в тях танцуват налудничави пламъчета. По изпотеното му чело пулсираха дебели изпъкнали вени, а ръцете му непрекъснато трепереха и издаваха дълбоко вътрешно напрежение и нервно разстройство. Освен всички изброени досега явни доказателства за шокиращите изменения в личността на моя приятел, силно впечатление ми направи и отблъскващият и занемарен външен вид, в който ме посрещна. И тъй като бих искал да допълня цялостната представа за шокиращия обрат, който бе настъпил с Крофърд Тилингаст, сега ще изброя и останалите подробности от външността му — дрехите му бяха мръсни и висяха развлячено по тялото му, тъмните му съвсем доскоро коси сега висяха на сплъстени побелели кичури, а гладко избръснатото му лице бе обрасло до неузнаваемост с гъста прошарена четина.

Колкото и да не ми се иска да го кажа, именно в такова състояние заварих в онази нощ някогашния си най-добър приятел, който преди десет седмици ме бе изгонил най-безцеремонно от дома си, а сега ми пращаше неясно и мистериозно писмо, с което ме умоляваше веднага да отида при него. Пред мен стоеше окаяно, почти неразпознаваемо

призрачно същество, което държеше свещ в треперещата си ръка и боязливо надничаше зад гърба ми, сякаш се боеше да не би някакви страховити, неведоми твари да се спотайват в околностите на старинната усамотена къща, издигаща се сред тъмните сенки на Биневълънт^[1] Стрийт.

Само по себе си обстоятелството, че Крофърд Тилингаст бе започнал да се занимава с естествознание и философия, ми се струваше като жестока ирония на съдбата. По принцип заниманията с точни науки би следвало да бъдат оставени в ръцете на хладнокръвни и разумни изследователи, при които чувствата винаги са под контрола на разума. Когато емоционално нестабилни и непредсказуеми хора — като моя най-добър приятел — се гмурнат в океана на физиката и метафизиката, неизменно си навличат трагични последици: в случай на провал ще изпаднат в дълбоко отчаяние, а в случай на успех току-виж отприщили ужасяващи, невъобразими кошмари.

Доколкото бях запознат с досегашните му дела, животът на Тилингаст представляваше низ от всевъзможни неудачи и дните му минаваха в самота и меланхолия. Сега обаче усещах, че е на прага на нещо изключително и — честно казано — това ме плашеше. Ами ако изследванията, на които се беше посветил в последно време, са се увенчали с успех? Трябва да призная, че още преди десет седмици, когато ми сподели за резултата, който очаква да постигне, го предупредих за възможните опасни последствия. И досега не съм забравил бурната му реакция, предизвикана от най-чистосърдечната ми проява на загриженост — как цялото му лице почервения, колко се разгорещи и развълнува, а неестествено пронизителният му глас ме заля с порой от надменни и гневни — и в същото време педантично подбрани — фрази.

— Какво всъщност знаем за околния свят? — извика ми Тилингаст тогава. — И за вселената изобщо? Тези сетива и усещания, на които разчитаме, за да формираме представите си, хем са твърде малко на брой, хем са и ужасно ограничени. Оттам и разбиранията ни за заобикалящите ни обекти са отчайващо оскъдни. Способни сме да виждаме нещата само в рамките на собствените си възприятия и нямаме никаква представа за истинската им природа. Посредством някакви си пет жалки и недоразвити органа се мъчим да обхванем безграничните и невероятно сложни простори на Космоса и да

прозрем същинската им природа. По същата логика би следвало да предположим, че други — далечни, непознати същества, притежаващи неимоверно по-развити и дори коренно различни спектри на възприятие от нас — са способни не само да видят по съвсем нов начин обективната действителност, но и да различават невидими за нас материи, енергии и форми на живот. Макар и да се намират буквално под носа ни, тези тайни на нашия свят досега са били абсолютно недостъпни за човешкото познание поради ограничените възможности на сетивата ни.

Слушах го безмълвно, сякаш бях хипнотизиран от този неочакван изблик на дълбоко стаена ярост.

— Винаги съм вярвал в едно — че в непосредствена близост до нас съществуват недосегаеми за оскъдните ни възприятия светове, неподозирани, невероятни и удивителни светове. Най-накрая ми се удаде възможност да разбия преградите, които ни делят! Не, ни най-малко не се шегувам. През следващите двайсет и четири часа тази машина, която виждаш близо до масата, ще започне да генерира специални видове вълни, въздействащи директно върху човешките сетива и органи, които се намират в атрофирало или рудиментарно състояние. Тези вълни ще разкрият пред човека феноменални, несънувани досега перспективи и дори ще променят из основи всичките ни представи за това, което наричаме органичен живот. Дочакахме момента на истината — съвсем скоро ще разберем какво кара кучетата да вият в тъмното и кое подтиква котките да наострят уши след полунощ. Бихме могли да разбулим извечни тайни, за които никой преди нас даже не е подозирал. Ние ще бъдем първите; ще преодолеем бариерите на времето, Космоса и измеренията, без да се налага да ходим никъде, и ще надникнем в самите скрижали на Сътворението!

Докато Тилингаст фантазираше разпалено на глас, аз на няколко пъти се опитах да го прекъсна. Тогава все още таях крехката надежда, че ще успея да го разубедея, защото го познавах достатъчно добре и поради тази причина бях по-скоро уплашен, отколкото изненадан от думите му. Честно казано, вече изпитвах сериозни притеснения за здравословното му състояние. За съжаление, той се оказа до такава степен обсебен от фанатичните си идеи, че най-безцеремонно и грубо ме изгони от дома си. Десет седмици по-късно ясно виждах, че

фанатизмът му изобщо не е намалял, даже напротив... Ала ето че непреодолимото желание да разкаже за развоя на проучванията си пред някой по-близък човек явно бе надделяло над презрението му към мен. И точно поради тази причина Тилингаст ми бе написал странното, почти неразбираемо писмо, чиито разкривени редове едва успях да разчета, с което настояваше веднага да се отправя към къщата му на Биневълънт Стрийт.

Докато прекрочвах прага и оглеждах дома на своя приятел, който тъй внезапно се бе преобразил в боязлива, трепереща сянка на самия себе си, веднага почувствах нечие злоещо присъствие — като че ли във всяко тъмно ъгълче се бе притаил лепкав, вледеняващ страх. Сякаш изведнъж се бях пренесъл в ужасяващ кошмар — налудничавите предположения и убеждения, които Тилингаст ми беше споделил преди има-няма десетина седмици, буквално се бяха материализирали във всепоглъщащия мрак, надвиснал отвъд пределите на малкото треперливо сияние на запалената свещ. Демоничната атмосфера в къщата се засили, когато домакинът ми проговори — с глух, променен и безжизнен глас, от който неволно подскочих. Изведнъж ми се прииска някой от прислугата да се появи пред нас, за да разсее обтегналото въздуха напрежение, но, за мое нещастие, се оказа, че всички са си тръгнали още преди три дни. Останах неприятно изненадан от този факт; не можех да повярвам, че старият Грегъри тъй внезапно би напуснал господаря си, без дори да сподели намеренията си пред доверен и близък човек като мен. Все пак именно от него получавах информация за живота на Тилингаст след бурния му пристъп на опустошителен гняв, в който безапелационно ми посочи вратата на дома си.

За мое изумление обаче съвсем скоро страховете и тревогите ми затихнаха, изпепелени от пламъка на нарастващото любопитство, към което не след дълго се прибави и неподправено възхищение. Макар и да не знаех какво точно очаква от мен близкият ми приятел, и сам виждах, че е на прага на значимо — дори бих казал невероятно — откритие. В миналото често се бе случвало да критикувам и оспорвам противоестествените му опити да проникне и дълбае в най-съкровеното и немислимото, ала сега, когато ясно виждах от възторга му, че е постигнал забележим напредък, неволно се поддадох на еуфорията му. Естествено, нямаше да съм си аз, ако частица от

съзнанието ми не бе останала нащрек, предупреждавайки ме да имам едно наум за евентуалните злополучни последици, които можеха да ни застигнат.

Крачех из мрачния, опустял дом, следвайки слабото пламъче на свещта, която тази ходеща пародия на човешко същество носеше в треперещата си ръка. Съдейки по повсеместната тъмнина, в която беше плувнала къщата, предположих, че електрическото захранване е прекъснато навсякъде. Попитах защо и Тилингаст ми отвърна, че спирането на тока се наложило по съвсем конкретни и изключително сериозни причини.

— Това щеше да бъде прекалено... — мърмореше си той под нос. — В никакъв случай не бих допуснал да...

Не можех да не забележа тази нова и специфична особеност на речта му — все пак никога преди не го бях чувал да си говори сам. Докато размишлявах над очевидно негативното влияние на тайнствените експерименти върху физическото и психическото здраве на своя приятел, неусетно се озовахме в просторната мансарда, която Тилингаст беше превърнал в лаборатория. Вниманието ми веднага бе привлечено от причудливата, отблъскваща на вид електрическа машина, откъдето струеше някакво болезнено бледовиолетово сияние. Странната апаратура беше присъединена към доста мощен, съдейки по размерите му, акумулатор, макар че точно в момента, доколкото можех да преценя, токът бе изключен. Спомних си, че по време на предишните експерименти работещият агрегат издаваше отчетливи пукащи и бръмчащи звуци. Попитах събеседника си как е възможно загадъчният уред да генерира светлина, без да е включен към източник на електроенергия, обаче домакинът ми само измърмори, че постоянното сияние нямало нищо общо с електричеството, ала не бил в състояние за толкова кратко време да ми обясни на разбираем език какво точно представлявало.

Тилингаст ме покани да се настаня на един стол близо до машината (така че тя да се намира откъм дясната ми страна), а той натисна някакъв превключвател, намиращ се под грозда от многобройни лампички, разположени в далечно подобие на светеща корона. Из помещението се разнесе басово бръмчене, което бе последвано от някакво усилващо се, не особено приятно виене и най-накрая премина в тихо, приглушено жужене, което ми се стори като

блажена тишина. Междувременно сиянието се засили, после отново отслабна и в крайна сметка придоби блед, призрачен оттенък, в който сякаш се смесиха няколко странни нюанса. Едва ли бих могъл да си представя по-грозна и отблъскваща палитра и дори не се наемам да я опиша. Домакинът ми внимателно следеше всяка моя реакция и веднага забеляза изумлението, изписало се на лицето ми.

— Знаеш ли какво е това? — прошепна ми развълнувано той. — Това е ултравиолет!^[2] — Съдейки по пискливия му кикот, явно недоумението ми искрено забавляваше събеседника ми. — Досега винаги си смятал ултравиолетовите лъчи за невидими, нали? Е, всъщност си прав, само че сега си способен да ги видиш... както и много други неща, които преди са били недостъпни за зрението ти.

— А сега слушай внимателно! — продължи той. — Вълните, които тази машина излъчва, пробуждат в нас хиляди дремещи, латентни до този момент възприятия — възприятия, които са достигнали до нас през милионите и милиони години еволюция на човешките същества. Наследили сме ги още от най-първобитните форми, от първите зачатъци на органичния живот. Самият аз вече зърнах истината за произхода ни. Сега и ти ще имаш тази възможност. Искаш ли да узнаеш какво всъщност представлява? Съвсем скоро ще разбереш.

След тези думи Тилингаст седна срещу мен, изгаси свещта и впери налудничавия си, малко плашещ поглед в моите очи.

— Твоите налични сетива — като слуха ти например — също могат да възприемат множество разнообразни импулси, защото са тясно свързани със спящите, неизползвани от нас органи. Постепенно би следвало да се пробудят и другите ти възприятия. Кажи ми, чувал ли си някога за епифизната жлеза^[3]? Знаеш ли, че направо се заливам от смях, когато слушам какви ги дрънкат всички ония ендокринолози, шарлатани и други псевдоспециалисти, които се мислят за учени, а всъщност са най-долни парвенюта, криещи се зад глупостите на Фройд! Но да не се отклоняваме от темата. По същество тази жлеза е най-значимият и важен орган от всички органи в човешкия организъм... и аз го открих! В известна степен може да се уподоби на зрителен сензор, който предава импулси на мозъка и ако си нормално развит човек, то благодарение на епифизата можеш да възприемаш

голяма част от онова... онова отвъд... и да черпиш информация от отвъдното.

Огледах грамадното пространство на мансардата с наклонената южна стена — помещението бе слабо осветено от странните видими лъчи, непознати в ежедневието ни, а далечните му ъгли бяха потънали в дълбоки, страховити сенки. Струваше ми се, че цялата лаборатория е обгърната в тайнствена мистерия, сякаш се намирах в мъглява, въображаема нереалност, която криеше истинската си природа и неволно пораждаше в съзнанието ми фантастични образи от символизма и сюрреализма.

Незнайно защо, събеседникът ми изведнъж се беше умълчал. В мен напиреха доста въпроси, ала преди да успея да ги задам, ненадейно се оказах в плен на чудноватото видение. Сякаш се бях пренесъл насред величествен древен храм на отдавна умрели богове. Можех да зърна смътно очертани форми и неизброимо количество черни каменни колони, които се издигаха от влажните плочи на пода до необозримите, забулени сред облаци висини. След известно време тази картина неусетно изгуби реалността си и на мястото ѝ се възцари далеч по-страховито видение. Намирах се сред пълен мрак — абсолютно сам сред вселенската чернота, заобиколен от непрогледния, безкраен и безмълвен Космос. От всички страни ме заобикаляха единствено празно пространство и кошмарна пустота, които събуждаха смътни, забравени в миналото стракове, присъщи само на едно малко дете. Ръката ми инстинктивно се плъзна към джоба на сакото ми, където държах личното си оръжие — револвера, който купих след онази злополучна нощ в източен Провидънс и който винаги носех при излизанията си след залез-слънце.

Изведнъж — някъде от безкрайно далеч, сякаш ехтеше от необятната пустота — започна да се носи приглушен, едва различим звук. Беше тих, леко вибриращ и определено музикален; от него сякаш извираше неумолима, дивашка, първична енергия, която обгръщаше тялото ми в мъчително-нежна прегръдка. В същия миг в просторната мансарда нахлу осезаем порив на студен въздух и на мен ми се стори, че източникът му навярно е същият като на странния звук.

Със затаен дъх очаквах нещо да се случи, докато напрежението неотклонно нарастваше. С всяка секунда и звукът, и хладният повей се засилваха; все едно бях прикован върху забит насред железопътните

релси стълб и всеки момент върху мен щеше да връхлети гигантски локомотив. Отворих уста, за да засипя Тилингаст с въпроси, ала още при първата дума осъзнах, че и двете необичайни явления внезапно са изчезнали. Огледах се наоколо и забелязах само три неща — обитателят на къщата, светещата машина и потъналата в мрак мансарда.

Лицето на домакина ми бе разтеглено в отблъскваща гримаса, сякаш се опитваше да демонстрира презрението си към револвера в ръката ми, който неусетно бях извадил. Изражението му бе достатъчно красноречиво — по всяка вероятност и той чуваше и виждаше същото като мен, а току-виж и много, много повече. Започнах да му описвам впечатленията си с благоговеен шепот, ала той тутакси ме прекъсна и ми нареди да запазя тишина и спокойствие.

— Не мърдай — предупреди ме той. — Благодарение на тези лъчи не само ние можем да виждаме някои неща, но и те могат да виждат нас. Навярно помниш какво ти казах за напускането на прислугата ми, но не ти обясних какво точно се случи. Всичко стана заради твърдоглавата икономка — сто пъти ѝ бях казвал да не включва осветлението на долния етаж, но тя така и не ме послуша. Един път заради тази глупава жена електрическото напрежение по кабелите тъй рязко се повиши, че започна обратна вибрация. Сигурно е било ужасяващо — чух писъците ѝ от мансардата, макар че по същото време сетивата ми бяха в друго измерение. Впоследствие открих зверски раздрани парчета плат из цялата къща. По-голямата част от облеклото на госпожа Ъпдайк бе струпана на разпарцаливена купчина до електрическия ключ за осветлението в приемната — така и се досетих какво точно се е случило. Онова ги бе докопало... Всичките. Ала запомни — стига да не се движим, ще бъдем в относителна безопасност. Най-важното е да не забравяш нито за миг, че си имаме работа с неведом, чудовищен свят, където сме напълно безпомощни... По дяволите, недей да мърдаш!

Комбинацията от шокиращото признание и безцеремонната заповед буквално парализираха тялото ми, а ужасеното ми съзнание отново надникна към пространството, което Тилингаст бе нарекъл „отвъдното“. Този път попаднах сред шеметен вихър от звуци и движения, който размиваше всичко пред очите ми. Съгледах смътните очертания на мансардното помещение, ала не от мястото, където седях,

а от някакво друго пространство, където се издигаха клокоचेци колони от невиждани фантастични образи, които сякаш пробиваха солидния покрив някъде отпред и вдясно от мен. След това отново се пренесох сред тайнствения храм, но този път върховете на колоните му се губеха в океан от светлина из атмосферата, а отгоре, точно където допреди броени минути се издигаше пулсиращият стълб, се спускаше ослепително ярък лъч.

От този миг нататък главозамайващото зрелище придоби калейдоскопичен характер; както се намирах в епицентъра на вихрушката от звуци, образи и неописуеми, съвършено нови и зашеметяващи усещания, ми се стори, че изведнъж започвам да се разтапям, като че ли телесната ми обвивка губеше досегашната си форма. Никога няма да забравя една особено ярка картина. За частица от секундата пред зора ми се разкри необятното нощно небе, обсипано с милиони блещукащи, бясно въртящи се сфери, а след като сиянието и скоростта им отслабнаха, стана ясно, че искрящите слънчеви дискове се групират в някакви подобия на съзвездия и галактики. И колкото и да не ми се искаше да го повярвам, цялостното изображение обезпокоително напомняше на демонично изкривеното лице на Крофърд Тилингаст.

Скоро след това долових и нещо друго. Нечие чуждо, страховито присъствие; някакви гигантски неведоми същества се носеха в непосредствена близост покрай мен и от време на време дори пронизваха и преминаваха през моето човешко тяло. Неочаквано ми хрумна, че Тилингаст, който без съмнение бе натрупал повече опит от мен и бе разгърнал древните си възприятия, вероятно е способен да види тези удивителни същества, докато аз само усещах присъствието им. Припомних си казаното от него за епифизната жлеза и се зачудих какви ли причудливи картини се разкриваха пред свръхестествения му взор.

Неусетно и аз самият започнах да възприемам заобикалящата ме среда по-ясно и отчетливо, сякаш неведомото ми зрение се бе изострило и разширило периметъра си. Сияещият, изпълнен с пулсиращи сенки хаос внезапно бе заменен от нова картина — макар и леко неясна, тя все пак притежаваше известна плътност и обозрими очертания. В нея имаше нещо познато — невиждани и съвършено необикновени образи като че ли се наслаждаваха върху обичайни, земни

обекти; ненадейно в съзнанието ми изникна сравнението с кинотеатър, където лъчът на прожекционния апарат попада върху предварително нарисуван екран.

Ясно виждах околната обстановка — просторната мансарда, електрическата машина, деформираното лице на стоящия срещу мен Тилингаст, — ала в същото време празните, незаети от мебелировка пространства в помещението вече не бяха такива. Навсякъде се рееха и блуждаеха неописуеми, неназовими същества — както живи, така и всякакви други, — които се преплитаха в безумен безпорядък и хаос. Създаваше се впечатлението, че тривиалните, познати обекти и предмети са се превърнали в част от абсолютно чужди, непознати за човешкия свят форми и създания, а те на свой ред пронизваха и моделираха тъканта на обичайните вещи в помещението.

Ала не след дълго причудливите картини се преобразиха в страховита и отвратителна гледка — с потрес забелязах как между живите обекти се прокрадват противни мастиленочерни създания, подобни на огромни уродливи медузи, които мърдаха гнусните си пипала в унисон с приглушените вибрации на апаратурата. Тези демонични създания наброяваха огромно количество и се срещаха във всякакви форми и размери. През пелената на надигания се страх прозрях, че могат да се припокриват, наслояват и проникват едно в друго, както и да преминават през предмети, които за нас, хората, са непреодолими в монолитната си цялост. Забелязах и особена закономерност в поведението им — тези полуматериални скверни твари непрекъснато се движеха и блуждаеха наоколо, сякаш изпълняваха някакви свои зловещи цели. Нерядко се нахвърляха помежду си и влизаха в ожесточени схватки — нападателят се стрелваше към жертвата си и яростно я разкъсваше, докато не я погълнеше и абсорбираше напълно. Мисля, че точно в този миг осъзнах какво всъщност се бе случило с нещастната прислуга на Тилингаст. Колкото и да се стараех, не можех да отблъсна потресаващите образи от съзнанието си и да насоча вниманието си към други обекти от фантастичния нов свят, който ни заобикаляше. Очевидно през цялото това време домакинът ми внимателно ме беше наблюдавал, защото точно тогава изведнъж реши да проговори:

— Можеш ли да ги видиш? Можеш ли? Виждаш ли тези същества, които се реят, блуждаят и могат да преминат през теб във

всеки момент от живота ти? Виждаш ли от колко съдания гъмжи средата, която другите хора смятат за чист въздух и синьо небе? Е, как мислиш — успях ли да разруша тази преграда и да ти покажа онези светове, които никой друг жив човек не е съзирал?

Пронизителният му глас достигаше до мен въпреки невъобразимия хаос от форми и звуци и аз се загледах в демоничната му физиономия, която се намираще тъй близо и същевременно тъй далеч от мен. Очите му приличаха на пламтящи адски ями и не ми беше никак трудно да забележа, че огънят, който гори в тях, е огънят на изпепеляващата омраза. Противното бръмчене на дяволската апаратура сякаш едва забележимо се усили.

— А може би си мислиш, че тези твари са убили моите нещастни слуги? Глупак, та те са съвсем безобидни! Но слугите ми действително ги няма, нали? Ти се опита да ме спреш; ти ме обезкуражаваше и унижаваше точно тогава, когато най-силно се нуждаех от насърчаване и подкрепа! Ти, жалък страхливец такъв, се боеше от космическата истина, но ето че успях да те докопам! Питаш се какво се е случило със слугите ми? Кой ги унищожил? Какво ги накара да надават адски писъци? Не знаеш, нали? Е, съвсем скоро ще разбереш!

Погледни ме и чуи добре какво ще ти кажа... Наистина ли вярваш, че във Вселената има такива понятия като „време“ и „величина“? И си сигурен, че формата и материята са нещо обективно съществуващо? Уверявам те, че достигнах до такива дълбини на познанието, каквито твоето жалко мозъче не може да си представи... Надзърнах отвъд пределите на Безкрая и призовах демони от най-далечните звезди... Успях да овладее сенките, които бродят от един свят в друг, сеейки гибел и безумие... Космосът вече е мой, осъзнаваш ли това? Сега тези зловещи твари — стръвни, хищни и готови да погълнат всичко и всеки — се реят наоколо, но аз знам как да им се изплъзна. За разлика от теб. Ще се нахвърлят отгоре ти, както се нахвърлиха върху прислугата, и от тебе няма да остане нищичко...

Трепериш, а? Нали ти казах, че не бива да мърдаш — че само едно-единствено движение е достатъчно, за да привлечеш смъртта си? Виж как ти спасих живота с моите съвети — между впрочем, направих го само защото исках сам да видиш всичко и да чуеш онова, което ще ти кажа. Ако не беше стоял неподвижно, досега да са те разкъсали... Не се тревожи, няма да боли. Причината за неистовите крясъци на

глупавите ми слуги се дължеше не на болката, а на страховития облик на моите приятелчета. Знам, че гладните ми зверчета не са много симпатични, но все пак идват от места, където естетическите стандарти... се различават малко от нашите. Уверявам те, че дезинтеграцията протича абсолютно безболезнено; но ужасно ми се иска да ги видиш.

Аз също успях да зърна истинската им същност, но за разлика от теб знам как да ги спра. Искаш ли да разбереш как може да стане това? И за какво ти е? Винаги съм знаел, че в теб няма никакъв научноизследователски дух... Май трепериш, а? Трепериш от вълнение, понеже съвсем скоро ще зърнеш най-страшните създания, съществували някога... Защо не се раздвижиш малко? Умори ли се? Е, приятелю, не се притеснявай, защото те при всички случаи ще те намерят. Обърни се, дявол да те вземе, и виж какво се задава зад гърба ти! Точно зад лявото ти рамо е...

Останалата част от разказа ми е съвсем кратка и навярно ви е добре позната от материалите във вестниците. Полицайте дочуха гърмеж от изстрел, идващ откъм старата къща на Тилингаст, където и ни завариха — стопанинът на къщата мъртъв, а аз — лежащ в несвяст на пода. Веднага ме арестуваха, защото ръката ми все още стискаше димящия револвер, макар че прекарах в участъка само три часа; твърде скоро се изясни, че Тилингаст е издъхнал от разрив на сърцето, а не от огнестрелна рана. Що се отнася до изстреления от мен куршум, той бе предназначен за онази чудовищна машина, която сега лежи на пода на лабораторията, превърната в купчина безформени отломки и изпотрошени механизми.

В разговора с полицайте се постарях да не споменавам излишни подробности за видяното от мен в онази зловещна нощ, понеже се опасявах от евентуалната скептична реакция на следователя. От откъслечните, фрагментарни сведения, които все пак се наложи да дам в хода на разпита, полицейският лекар предположи, че по всяка вероятност съм станал жертва на изключително силно хипнотично внушение от страна на отмъстителен, склонен към убийство маниак.

Как ми се иска да можех да повярвам на думите му! Това със сигурност би ми помогнало да излекувам разклатените си нерви, които с нова сила ми напомнят за жалкото си състояние всеки път, когато се замисля за чистия въздух и необятното синьо небе над главата си.

Онази кошмарна нощ в мансардата промени завинаги живота ми — оттогава насетне нито за миг не мога да се отпусна истински и да се наслажда на уединението и спокойния сън... Щом умората започне да обхваща тялото и мозъка ми, аз неизменно долавям нечие злокобно, невидимо присъствие и се сблъсквам с тревожното усещане, че някой или нещо ме преследва. Как изобщо бих могъл да повярвам в казаното от лекаря, при положение че полицаите така и не успяха да открият трупите на клетите слуги, които според следствието Крофърд Тилингаст собственоръчно бе убил в дома си?

[1] Доброжелателен, благосклонен, човеколюбив (англ.) — Б.пр.

↑

[2] Ултравioletовите лъчи представляват електромагнитно излъчване с дължина на вълната, по-къса от тази на видимата светлина, но по-дълга от тази на рентгеновите лъчи. Може да предизвика флуоресценция и различни химични реакции при някои вещества — Б.пр. ↑

[3] Епифизата (наричана още пинеална жлеза, шишарковидно тяло или трето око) представлява малко образувание, което се отнася към междинния мозък — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.